

Ē.Vilsona monoizrāde „Dzejnieks un laiks” RVPĢ

Aktiera un režisora Ērika Vilsona monoizrāde “Dzejnieks un laiks” 9.-12. klašu skolēniem bija izrāde-saruna par Aleksandra Čaka poēmu „Mūžības skartie” šodienas skatījumā. Tā lika domāt par cēloņiem un sekām, par latviešu strēlnieku neviennozīmīgi vērtēto lomu vēsturē un ko par viņiem zinām šodien. Šo izrādi var dēvēt par patriotiskās audzināšanas stundu - dzejnieka uzrunu šodienas cilvēkam par vēsturi, laiku un apstākļiem, kas veidoja strēlniekus. Izrāde notika Valodas priekšmetu nedēļas laikā, tāpēc skolēniem bija uzdots palūkoties, kā runā teātris.

11. klases skolēnu domas pēc izrādes:

Elizabete Vorobjova: Pie mums skolā viesojās Ēriks Vilsons ar monoizrādi “Dzejnieks un laiks”. Aktieris savā izrādē izmantoja pauzes, dažādu tempu un skaļumu, lai piesaistītu skatītāju uzmanību. Kā viens no viņa paņēmieniem ir acu kontakts ar publiku, kas liek izjust savādakas sajūtas. Es jau esmu bijusi divās Vilsona izrādēs un katru reizi man bija interesanti ieklausīties viņa teiktajā.

Damira Mamedova: Aktieris ļoti labi izsaka ideju caur emocijām, ķermeņa valodu un sejas izteiksmi. Dekorācijas, tāda tumšā gaisma un aktiera kostīms, šī atmosfēra palīdz labāk uztvert stāstīto un labāk koncentrēties. Aktieris runāja izteiksmīgi, tāpēc bija interesanti viņu klausīties. Aktieris vienmērīgi visu stāstīja, nekur nesteidzās. Bija tādi momenti, kad aktieris rādīja uz publiku, un, pēc manām domām, viņš ar to piešķīra sev lielāku uzmanību. Teātris bija diezgan interesants un bija ļoti patīkama atmosfēra.

Baiba Juškeviča: Ērika Vilsona izrāde ir emocionāli piesātināta. Viņš savā izrādē bieži izmantoja metaforas un salīdzinājumus, ka izrādi padarīja interesantāku. Runājot par vizuālo izskatu, izslēgtā gaisma un iedegtā svece, radīja tādu jauku atmosfēru. Pirms tam es jau biju redzējusi izrādi ar šo aktieri, bet šo bija interesantāk skatīties un klausīties. Kopumā man patika šī izrāde.

Aļesja Pančenko: Es uzskatu, ka Ēriks Vilsons ļoti emocionāli pastāstīja par Čaka dzīvi un dzeju. Vairāk palīdzēja izjust visas emocijas atmosfēra. To ļoti ietekmēja tumsa un svece. Man patika, kā spēlēja aktieris, spēja iejusties dažādās lomās un mainīt intonāciju. Uzmanību piesaistīja arī ar ķermeņa valodu.

Karina Guseva: Manas pārdomas par izrādi ir gan pozitīvas, gan negatīvas. Manuprāt, Vilsonam ir patiešām aktiera talants, viņš ļoti emocionāli stāsta, lai skatītāji labāk izjustu tos tekstus un pašu situāciju. Nezinu kā citiem, bet man izrāde likās haotiska, un es īpaši nesapratu, kas notiek, kur stāsta par Čaku, kur par sevi. Lielāko daļu izrādes man bija nesaprašanas sajūta, un tas mani mulsināja. Viņš mēģināja arī iesaistīt un pievērst skatītāju uzmanību, ar skaļām skaņām dažās vietās, un viņam tas sanāca, tas bija labs izrādes gājiens. Kopumā varu pateikt, ka izrāde personīgi man nepatika, bet teātra cienītājiem varētu patikt.

Endija Lavrentjeva: Ērika Vilsona teātra izrādes ir ļoti aizraujošas un emociju pilnas, un ar spēcīgu aktiermākslu. Bija interesanti klausīties, jo bija tāda sajūta, ka viņš stāstītu par savu dzīvi, nevis lugu. Teātra izrādes laikā klausoties ir arī iespēja aizdomāties par saviem dzīves stāstiem un problēmām. Izrādes laikā Ēriks bieži izmantoja klusuma pauzes, kas dažos brīžos pat nedaudz biedē, bet dažreiz tieši iedziļina visās saasinātajās situācijās.

Toms Māliņš: Noskatoties Ērika Vilsona monoizrādi varu secināt, ka viņam piemīt stipra harisma un oratora spējas. Personīgi man bija liels prieks klausīties Vilsona izteiksmīgo un emocijām pilno stāstījumu. Radās sajūta, ka viņš pats visu teikto bija pārdzīvojis, nevis stāsta A. Čaka dzeju. Vilsons sadarbojas ar auditoriju, dodot skatītājam kāda varoņa lomu un turpinot dzeju runāt ar skatītāju kā ar teksta varoni. Kopumā par izrādi un aktieri man ir tikai pozitīvi iespaidi.

Informāciju sagatavoja 11.ab kl. audzinātāja Silvija Volāne.